

ГЛУПЧО — ЦАРСКИ ЗЕТЪ.

(Народна приказка съ илюстрации отъ худ. Ем. Ракаровъ)

Живѣлъ нѣкога единъ баща съ тримата си синове. Двоицата били хитри, а третия глупавъ и за това го мразили и дори искали да го изгонятъ отъ кжщи. Наричали го Глупчо.

Всѣка година тѣ косили по три пласта сѣно, та се прехранвали отъ него, ала отъ години наредъ нѣщо идвало нощемъ и яло сѣното. Пратилъ бащата по редъ синоветѣ си да видятъ, кой яде сѣното. Най-напредъ отишълъ най-стария братъ. Тъкмо по срѣдъ нощъ нѣщо забуботило силно, той се уплашилъ и избѣгалъ. Втората нощъ отишълъ и младия, но кога взело страшно да шуми и той се уплашилъ и избѣгалъ. Дошълъ редъ на Глупчо. Оти-

шълъ той и се скрилъ задъ едно дърво. Пакъ по средъ нощъ взело нѣщо да буботи, пъкъ той нали билъ глупавъ, неразбиралъ отъ страхъ и не избѣгалъ. По едно време ето ти единъ конь на сѣното, хубавъ да му се не нагледа човѣкъ. Гривата и опашката му били отъ злата. Глупчо пристжпилъ полека, по-лека, хваналъ коня за гривата и му извикалъ: „Толкова години наредъ ни ядешъ сѣното, хванахъ те най-послед.“

Ала коньтъ се оборналъ, па му рекълъ: — До сега никой не можа да ме хване, сега, като си ме